een hele poos voor ik woordjes kon vormen. Maar de taal der wolven zou ik nooit meer vergeten.

De naam, Elvin, erfde ik van hun doodgeboren kind. Bij het noemen van mijn naam kwamen de tranen bij beiden in hun ogen. De naam van mijn derde moeder, de vrouw van de trapper, was Elly (Elly Ska), ze was half Sioux-Indiaanse. De trapper zelf, mijn vader, was afkomstig uit Quebec (Canada), zijn naam was Rob Preston. We hadden toen niks gemeen. Toch moest ik op jonge leeftijd het verleden een plaats geven om zo verder te kunnen gaan met mijn bestaan. Steeds zag ik de spijt in mijn vaders ogen, maar op dat moment kon ik hem nog niet vergeven voor wat er gebeurd was. De pijn zou nooit verdwijnen. Telkens als ik bij volle maan buiten stond te huilen naar de wolvenroedel en ze mij in koor beantwoordden, stonden vader Rob en moeder Elly zachtjes te wenen aan de deuropening. Beiden begrepen de impact van Robs impulsieve daad. Ook zij zouden hiermee verder leven, hopende dat ik hen ooit zou vergeven. Hun liefde voor me was zo groot dat ik na enkele jaren besefte dat ik deze mensen een plaats in mijn gebroken hart moest geven. Ik was van Indiaanse afkomst, volbloedig Sioux-Hunkpapa.

Mijn moeder Elly Ska en vader Rob Preston hadden, net als de indianen die op de prairie leefden, het Bloedbad van Wounded Knee overleefd. Daar had Elly haar baby verloren. De afslachting vond plaats op 29 december 1890, mijn geboortedag. Na deze daad, die uitgevoerd werd door het Amerikaanse leger, waren de overlevende Indianen her en der verspreid geraakt over de uitgestrekte prairievlakte. Chief 'Igmuwtogla la la' (Bergleeuw) vertelde het volgende aan Elly: "Een in doeken gewikkelde baby lag bij zijn dode moeder en maakte enorm veel kabaal. Wolven deden zich te goed aan overgebleven ge-

wonden die stervende waren of reeds overleden waren. Een moederwolf, die net in de zomer van dat jaar een welp was verloren, sleurde de baby uit de armen van de dode moeder. Ze ging aan de haal met de baby en de overgebleven Indianen waren te verzwakt om de achtervolging in te zetten. Zij vertelden aan mij hun relaas. De baby die gevangen werd door Ina-Tanka (Moederwolf) kreeg de naam Teca-Ekpa (Nieuwnavel). De geur van het pasgeboren kind was nog te sterk en Moederwolf herkende de menselijke geur niet. De liefde naar het kind zou zeer oprecht zijn voor deze jonge wolvin." Chief Igmuwtogla had voorspeld dat dit wezen, half wolf, half mens, teruggenomen zou worden door het mensenras.

Als ik ervan uitga dat ik deze baby was, zou mijn naam gegeven zijn door halfgod Igmuwtogla. Hij gaf me de naam: 'Teca-Ekpa' (Nieuwnavel). Het was de verbinding naar mijn nieuwe moeder Ina-Tanka (Moederwolf). Deze wolvin had menselijke gevoelens, het was net of ze de ziel van een mens bezat. Ze zou haar leven geven voor haar kleintje en dat deed ze ook. Was het door dit gebeuren in mijn prille leven dat ik later het mensenras verafschuwde? Of zou het veel later gebeuren, na mijn wedergeboorte toen ik luisterde naar de naam Elvin Preston? Achter deze naam kon ik me nog wegsteken als een wolf in mensengedaante. Het leven in deze gedaante zou gaan bepalen hoe ik toenadering zocht bij andere mensen. De wilde schuwheid die zo eigen is aan wolven zou altijd schuilgaan in mij. Niets is zo gevaarlijk als een in het nauw gedreven, schuw dier of mens. Toch zou ik tegenover mijn nieuwe ouders loyaal blijven en de rol van hun zoon vervullen.

Op tienjarige leeftijd was mijn menselijk taalgebruik aanvaardbaar, maar toch waren de dierengeluiden nooit ver weg. Grom-

men en huilen naar de wolven zou nooit verdwijnen en het rondjes draaien bij driftbuien, dat zo eigen is aan wolven, ook niet. Dat rondjes draaien rond de tafel in de leefruimte werd een nachtelijk ritueel. Rond middernacht werd ik gewekt door een doorleefde stem. Eerst was er het zachtjes blazen in mijn oor, dan volgde er een zacht gegrom. Dit werd gevolgd door het neuriën van een lied. Later zag ik bij het lied een gezicht. Op latere leeftijd zou het me duidelijk worden wie het lied telkens weer zong, het was 'Ehani Apa' (Reeds Daglicht). Zij was ook halfwolf; ze droeg de ziel van wat ooit een van de grootste alfawolven was, genaamd 'Zwarte Ster'. Ehani Apa was de dochter van Wiyuthapi Tanka (Gebarenwolvin). Ook Wiyuthapi Tanka maakte me met gebaren elke nacht duidelijk wie ik was, welk bloed door mijn aderen stroomde. Ik was afkomstig van haar opgeofferde broer 'Tukteni' (hij die haar kent). Ze waarschuwde me telkens weer voor de zwarte wolf: 'Hij die in het donker komt zonder maan.' De zwarte wolf die met veel geduld zal wachten om op een onbehoedzaam moment toe te slaan, net zoals Tukteni de zwarte wolf in hem droeg. Zou deze wolf schuilen in mijn omhulsel om in onverwachte omstandigheden los te breken?

Later zou ik vernemen dat Tukteni op zijn zwerftochten een Indiaans meisje zwanger had gemaakt. Nooit had iemand daar weet van gehad, behalve dan Wiyuthapi Tanka. Dit meisje baarde een zoon: Tukteni zou deze zoon nooit aanvaard hebben. Hij wist dat hij op een dag alles zou moeten loslaten van zijn aards bestaan. Dus vroeg hij in alle stilte aan Wiyuthapi Tanka ervoor te zorgen dat zijn zoon en het meisje niks tekort zouden komen. De geboorte van Tukteni's zoon zou plaatsgevonden hebben rond 1860 en hij kreeg de naam 'Teca Sumanitu Take' (Jongwolf). Deze informatie kreeg ik van het nachtelijk bezoek door de onzichtbare dames.